

SZABÓ RÓBERT CSABA

A közeli erdő című rémtörténet-gyűjtemény

■ Nézd csak, Till, mondta valaki.

Till a magas söntés mögött ült, ahhoz, hogy átláthasson az asztalokhoz, föl kellett volna állnia.

Inkább nem mozdult.

Majdnem összetévesztettem az étlapotokkal, szólalt meg újra fontoskodva a hang. Till a bárshék lábvetőjére nehezedve végre kinézett a pult mögül. Az öreg Radó egy sötétbordó, kopott műanyag fedelű füzetet mutatott felé.

Valaki itt felejtette, forgatta a levegőben.

Till visszahúzódott. Radó, a mindennapos vendég, aki csapvízen kívül semmit sem rendel. Nem volt hangulata hozzá.

Radó azonban nem hagyta annyiban. Néhány perc múlva a pult elől hallotta a hangját, kisvártatva a fejét is meglátta.

Nem tudom, mi a fenének kell ekkora pultot építeni, morgott. Nézd, Till. Ma senki nem járt erre, úgy értem, senki idegen, aki itthagyhatta volna, hát nem különös.

A füzetet letette a pultra, de nem vette le róla a kezét.

Azért tedd be a kasszagép alá, hátha visszajön érte valaki, javasolta a csaposnak.

Mi a fene ez a füzet, kérdezte unottan Till, és elvette az öregtől. Belelapozott, kék golyóstollal írt macskakaparást látott benne. Legalább százlapos volt a füzet. Mi az isten lehet, mondta még. Azután meg azt, hogy lehetetlen kiolvasni.

Lehet, valami idegen nyelven írták, mondta Radó.

Till ránézett, azután újra belepörgetett a füzetbe, és bólintott.

Az nem kizárt, hagyta helyben.

Amikor végre dél körül Radó fogta a sátorfáját, és hazament, nem maradt senki Tillen kívül a Négyes Étteremben. Till, hogy ne unatkozzon, néha elsétált az ablakig, és kinézett. Az elágazásnál alig volt forgalom, a négy irányba szétfutó úton aznap ha egy biciklist láthatott, szerencsésnek tudhatta magát. Senki sem jön ma erre, állapította meg.

Azért úgy kettő körül csak megállt egy rozoga Skorpió. Ketten szálltak ki belőle, bejöttek, és pacallevest rendeltek. Mászt semmit. Kávét sem. Az egyik, egy kalapos egyszer csak leves közben odajött a pulthoz, és azt kérdezte, nincs több borsuk, és ahogy a magas pulthoz idomított széken ágaskodva föltette kérdését, alaposan szétnézett a söntés mögött. Csak miután kibámulta magát, nézett a Till szemébe.

De, van még bőven, mondta Till.

Később a másik, a zöld zakós a számlát kérte. Fizetéskor Till megkérdezte, esetleg itt felejtettek valamit az urak nemrég, és megmutatta a füzetet, de nem ők hagyták el. Fizettek, beültek az autójukba, és elhajtottak Várad irányába.

Hat előtt valamivel megérkezett Roska, hogy felváltja. Estére begyűltek, a közeli faluból öt perc az út kerékpárral. Radó is megjelent.

Volt valaki a füzetért, kérdezte Roskát, de Roska nem értette.

A füzet, a kasszagép alatt, magyarázta Radó, de a pincér sehol nem látta.

Pogacean rendőr is meghallotta, miről beszélgetnek, és közbeszólt.

Valaki itt felejtette, magyarázta neki Radó. Ma reggel fél kilenc körül bejöttem, és ott volt, annál az ablaknál, mutatta. Odaadtam Tillnek.

És miféle füzet az, kérdezte a rendőr szuszogva.

Gondolom, tele mindenféle disznósággal, mondta Radó, és kiment.

A rendőr hosszan nézett utána, aztán a pultoshoz fordult.

Roska, hol az a füzet?

De Roska el volt foglalva, épp rendeltek egy adag krumplit, kolbással. Különben sem szokott figyelni arra, amit mondanak.

Hajnali háromkor zárt, fél óra múlva ágyban volt, és hétkor felébresztették. Till meghalt az éjszaka, mondták neki. Felkötötte magát.

Kilenckor több mint húszan toporogtak a Négyesben. Roska kialvatlan szemekkel mérte a pálinkát nekik. Tízre megérkezett a rendőr, egyenesen Radót vette elő. Leültek egy külön asztalhoz. Persze mindenki őket nézte.

Radó, mi volt abban a füzetben, kérdezte a rendőr, de Radó semmit nem tudott. Sápattan hebegett, végül elengedték. A falusiak gyorsan körbevették, de ő kiverekedte magát közülük, és egy pohár vizet kért. Roska neki is pálinkát töltött.

Roska, Roska, pisszegte, amikor látta, hogy a falusiak most a rendőrt veszik közre. A pincér szórakozottan nyújtotta nyakát át a pulton.

Roska, mondta megint Radó, nem lett öngyilkos. Kinyírták, mondta elhúzott szájjal Radó.

Kicsodát, Tillt, kérdezett vissza Roska.

Ide figyelj, tegnap megvártam, mert el akartam kérni tőle a füzetet, tudod. Már sötétedett, hatkor sötétedett, és észrevettem, hogy egy Skorpió követi, ezért nem szólítottam meg. Leesett a kerékpárja láncra, megállt, és akkor a Skorpió is félrehúzott. Újra elindult, az autó is utána. Végül együtt mentek be a házba. Többet nem láttam, eljöttem. Később, emlékszel, bejöttem hozzátok, hogy majd tőled elkérem.

Roska értetlenül bámult rá, mint akinek semmi sem rémlik.

Nem találtad a füzetet, erre fogtam magam, és visszamentem Tillhez. A Skorpió eltűnt, suttogta Radó elégedetten, és hátrébb dőlt, hogy jobban láthassa Roskát. De Roska értetlenül bámult továbbra is.

Bementem az udvarra, ajtó, minden tárva-nyitva. Hátramegyek a fészkerhez, ott lóg Till. Halott. Benézek a házba, szétszórva minden. Bemegyek. Az almáriumhoz lépek, szükségem volt egy kis szíverősítőre. Tudom, hol tartja a finomabb főzést Till. Benyúlok az almárium mögé, kezembe akad a füzet.

Radó, miért nem a rendőrségnek mondd, kérdezte értetlenül Roska, és dolga után nézett. Poharakat törölgetett, fejcsóválva nézte Radót. Töltött neki.

És nálad a füzet, kérdezte, de Radó nem felelt. Már a kérdést is veszélyesnek érezte.

Amúgy is jobbnak látta eltűnni, mert Várad irányából egy Skorpió parkolt a Négyes elé. Később, távolodóban visszanezett az étterem felé, látta, hogy a rendőr betessékeli a Skorpió utasait, egy kalapost és egy zöld zakózt.

Három nappal később, a temetés után pálinkát és kalácsot osztogattak a Négyesben. Megtelt az egész étterem, csendben ivott mindenki. Roska odalépett Radóhoz.

Mire jutottál a füzetrel, kérdezte tőle.

Radó gyanakvóan nézett a pincérre, de aztán közelebb húzódott hozzá. Valakinek csak el kell mondania.

Macskakaparás, az egész macskakaparás. Lehetetlen kiolvasni, megmondta Till is. Csak szavakat, pár szót lehet kislabizálni. Tegnap a sógoromnál vagyok, az unokáját dorgálják az írása miatt. A tanító egy sort se volt képes elolvasni a dolgozatából. Egvest kapott. Érted, egvest. A gyermek hiába tiltakozott, hogy ő el tudja olvasni, nem hallgattak rá. Még azt is felajánlotta, hogy majd ő felolvassa. Tudta a leckét. Csak éppen

nem lehetett kiolvasni a kézírását. Félrevontam, hát ezt itt, ni, ki tudod olvasni. És akkor, mint a vízfolyás, elolvasta nekem a füzet első pár sorát.

Roska kérdőn nézett rá.

Sok disznóság, az, mondta Radó. Például a rendőrrel, fogta halkabbra.

Roska a rendőrré pillantott.

Miféle disznóságok, kérdezte, de Radó csak a száját húzta, itta a pálinkáját, mire a csapos behívta a pult mögé. A konyhában egy tűzhelyen lefedett fazék duruzsolt.

Tudod, mi van benne, Radó, kérdezte Roska. Egy emberfej.

Később, már sötétedett, a rendőr Radó vállára tette a kezét.

Gyere velem, mondta neki.

Radó kétségbeesetten nézett Roskára, letette a poharát, és elindult a rendőr után. Kimentek az étterem elé, kicsit vártak, aztán egyszer csak megjelent a Skorpió. Beszálltak.

Nem szóltak egy szót sem, se a két idegen, se a rendőr, és Radó is hallgatott. Besötétedett, de jól látta, hogy elhagyják a falut, és a közeli erdő felé veszik az irányt. Néhányszor megfordult az ülésen, próbált kilesni a hátsó szélvédőn, mire a kalapos nézni kezdte.

Ne nézz, mondta neki Radó, erre kapott egyet a rendőrtől. Megütötte.

Beértek a fák közé, megálltak.

Szállj ki, mondták neki, de Radó nem akart. Kilökdösték, hosszúra kapcsolták a fényoszlopokat.

Szóval miket terjesztesz te rólunk, kérdezte a rendőr szuszogva. Reszketett a hangja.

Radó is ideges volt, nagyokat nyelt. Hol ide, hol oda nézett.

Én, semmi, kezdte, de tarkón ütötték. Azért nem ájult el, de elszédült, térdre esett. Akárhogy is, elmúlt már hetven.

Mit olvastál abból a füzetből, ordította a rendőr.

Az egy, az egy tévedés, kezdte megint sírós hangon Radó. Azt én, én találtam ki, a Mózes öt könyve, folytatta volna, de megint megütötték. A hátára húztak valami botot, amit nem látott eddig.

Elmondom neked, mondta a rendőr, hogy ha esetleg valamit nem tudtál volna kiolvasni.

Radó sáros arccal nézett a fényoszlopba, a nyála végigfolyt az állán, hűgyszag érződött.

Ide, ide szoktuk elásni a szarháziakat, mondta a rendőr, az olyakat, mint te is. Aki sokat okoskodik. Aki sokat beszél. Sokat tud.

De hát én semmit, kezdte Radó, de nem hagyták. Sírva fakadt, és azt kiabálta, csak poén, csak poénból találta ki az egészet, hogy fogalma sem volt erről az egész erdőről, hogy csak azt mondta, disznóságokat művelnek egyesek, és semmi olyat, ami konkrétan a rendőrré utalna, és a füzetbe unalomból Mózes öt könyvét másolta bele. Ő csak blöffölt.

Nincs senkim, suttogta még nyáladzva, míg a kalapos meg a zöld zakós a gödröt ásta. Senkim. Unatkoztam.

Éjfél elmúlhatott, a fák sűrűjében sötétség honolt, a Skorpió fényoszlopja megvilágította a négy embert. Az egyik épp befejezte a lapátolást, megtörölte a kezét, félreállt, hogy helyet adjon a másiknak. A kalapos Radó mögé lépett, hasra lökte, és egy fényes pengével végigszurkálta a hátát, hogy az öreg csak úgy sivalkodott. De ez sem tartott sokáig, bedobták a szűk gödörbe.

A füzet, nézzétek meg, nincs nála a füzet, mondta a rendőr.

De, ott volt a kabátja bélésében.

A fejét hazavisszük, nem, kérdezte a zöld zakós.

Lapátolni kezdtek, majd elegyengették a földet, avart szórtak szét.

Méghogy Mózes öt könyve, köpött a rendőr a betemetett gödörre. Belelapozott a füzetbe.

A közeli erdő, kezdte fennhangon, de aztán elhallgatott.